

AZERIYA ETA PULPOA.¹

Gosiak zebillen beñ
 azeri šatar bat,
 eziñ billaturikan
 jan-kairik beretzat;
 zulo eta bazterrak
 miratuagatik,
 eziñ arkitu zuben
 iñon jatekorik;
 eta plakiz betea
 nairik zerbait era,
 etsi-etsiya joan zan
 arroka tartera;
 zeñak ikusirikan
 zangurru asko an,
 asi zan arrapatzen
 zezazkiyen an jan;
 bañan bati kolpia
 bota ordurako,
 beste asko gordetzen
 ziran punturako.
 Alaz guztiz bertan an
 zai egoten baitzan,
 ikusi nairik iñor
 irtetzen ote zan.
 Uste gabian bere

isatsa urpian
 sartu zuben, eta *¡rau!*
 pulpoak kolpian
 guarrak isatsetikan
 zizkan prest eatzi
 zeñak sendo loturik
 nai etziyon utzi;
 eta ura goratzen
 nola baizan ari,
 eta pulpoak nai ez
 utzi isatsari;
 aboraño zitzayon
 ura inguratu,
 zeña zan arkaitzetan
 ito-ta gelditu.

. . . . .
 Zenbait gizoni aušen
 zayote gertatzen,
 zerbait nairikan era
 ez danian sortzen;
 biar ez dan lekura
 prest dirade sartzen,
 zeñak diran askotan
 kaltian geratzen.

JOSÉ ARTOLA.

(1) Fábula, premiada con *mencion honorífica* en los Juegos florales celebrados en esta Ciudad en 1888. (Véase pág. 567 del tomo XIX.)